

Sygn. akt II W 614/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

bez udziału oskarżyciela

po rozpoznaniu dnia 23.05. i 28.06.2016r. sprawy przeciwko **B. J. synowi W. i A. z domu J. urodzonemu (...)** **w P.** obwinionemu o to, że:

1. w dniu 27 stycznia 2016 roku około godz.12.00 w m. (...) gm. B. pow. (...) woj. (...) umyślnie poprzez uderzenie ręką dokonał uszkodzenia dwóch szyb prawych z przodu i tyłu pojazdu od strony pasażera oraz uszkodził lusterko boczne i zarysował powłokę lakierniczą w sam. osob. O. (...) nr.rej.(...) powodując straty wartości 400 złotych na szkodę J. i K. B.

- tj. za wykroczenie z art. 124§1 kw

2. w dniu 10 lutego 2016 około godz.08.00 w m. (...) gm. B. poprzez uderzenie nieznanym przedmiotem umyślnie dokonał wybicia dwóch szyb w jednym skrzydle okna w budynku mieszkalnym powodując straty 450 złotych na szkodę w/w

- tj. za wykroczenie z art. 124§1 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego **B. J.** uznaje za winnego tego, że:

a. 27 stycznia 2016 roku około 12:00 w (...) w gminie B. umyślnie poprzez uderzenie ręką dokonał uszkodzenia dwóch szyb prawych z przodu i tyłu pojazdu od strony pasażera oraz uszkodził lusterko boczne i zarysował powłokę lakierniczą w samochodzie O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powodując straty wartości 400 złotych na szkodę J. i K. B., co stanowi wykroczenie z art. 124§1 kw,

b. 10 lutego 2016 roku około 8:00 w (...) w gminie B. poprzez uderzenie nieznanym przedmiotem umyślnie dokonał wybicia dwóch szyb w jednym skrzydle okna w budynku mieszkalnym powodując straty 450 złotych na szkodę J. i K. B., co stanowi wykroczenie z art. 124§1 kw,

i za to na podstawie art. 124§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza mu łącznie karę 10 (dziesięciu) dni aresztu;

2. na podstawie art. 124§4 kw orzeka wobec obwinionego **B. J.** obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonych J. i K. B. kwoty 400 zł (czterysta złotych), stanowiącej równowartość mienia uszkodzonego w dniu 27 stycznia 2016r.;

3. na podstawie art. 124§4 kw orzeka wobec obwinionego **B. J.** obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonych J. i K. B. kwoty 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych), stanowiącej równowartość mienia uszkodzonego w dniu 10 lutego 2016r.;

4. zwalnia **B. J.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków postępowania oraz opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)
2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 614/16

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 stycznia 2016 roku około 12.00 B. J. wszedł na podwórko posesji J. i K. B. położonej w (...) w gminie B., podszedł do zaparkowanego tam ich samochodu O. (...) o nr rej. (...) i uderzywszy ręką, wybił w samochodzie dwie szyby z prawej strony pojazdu, uszkodził lusterko boczne i zarysował powłokę lakierniczą. Straty z tego tytułu wyniosły 400 zł.

Następnie w dniu 10 lutego 2016 roku około 8.00 B. J. ponownie przyszedł na posesję J. i K. B. i uderzywszy nieustalonym przedmiotem, zbił dwie szyby w oknie ich budynku mieszkalnego. Straty z tego tytułu wyniosły 450 zł.

Obwiniony B. J. był karany za przestępstwo i korzystał we wskazanym czasie z zezwolenia na odbycie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego (vide k. 22-23).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu wyjaśnienia obwinionego B. J. (vide k. 34) oraz zeznania świadków J. B. (vide k. 2, 6-7), K. B. (vide k. 10) i A. M. (vide k. 12), nadto na podstawie dokumentacji fotograficznej (vide k. 14-15, 17-19).

Obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, wyraził skruchę, jak również wolę naprawie szkody. Zgromadzone dowody w postaci wyjaśnień obwinionego oraz zeznań świadków nie budzą wątpliwości i jednocześnie wskazują, iż obwiniony dokonał zarzucanych mu czynów.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, nie znajdując żadnych przyczyn by je zakwestionować.

Sąd zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż obwiniony dopuścił się zarzucanych mu czynów wyczerpujących znamiona wykroczenia z art. 124§1 kw. Przepis ten stanowi, iż karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny podlega ten, kto cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia.

W dniu 27.01.2016r. około 12.00 w (...) w gminie B. B. J. umyślnie wybił dwie szyby z prawej strony pojazdu, uszkodził lusterko boczne i zarysował powłokę lakierniczą samochodu O. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność J. i K. B., powodując szkodę w wysokości 400 zł.

W tym samym miejscu w dniu 10 lutego 2016 roku około 8.00 umyślnie uderzył nieustalonym przedmiotem i zbił dwie szyby w oknie ich budynku mieszkalnego. Straty z tego tytułu wyniosły 450 zł.

Zatem obwiniony dwukrotnie dopuścił się wykroczenia z art. 124§1 kw.

Wymierzając obwinionemu karę, stosując się do treści art. 119§1 kw i art. 9§2 kw, Sąd miał do dyspozycji karę aresztu, karę ograniczenia wolności albo grzywnę. Po dogłębnej analizie okoliczności sprawy i warunków osobistych obwinionego, Sąd uznał, iż obwiniony dopuścił się tych czynów w sposób wyjątkowo zuchwały, będąc wcześniej karanym i nadto - co należy szczególnie podkreślić - w czasie wykonywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Zachowanie jego zasługuje zatem na szczególne napiętnowanie i zdecydowaną reakcję karną. Obwiniony dobrowolnie nie naprawił wyrządzonej szkody, choć od popełniania wykroczeń do pierwszego terminu rozprawy minęły ponad 3 miesiące. Dlatego Sąd uznał, iż za powyższe wykroczenia adekwatna będzie kara 10 dni aresztu. O konieczności orzeczenia takiej kary - poza wskazanymi powyżej okolicznościami - zdecydował fakt, iż obwiniony wbrew deklaracji złożonej na pierwszym terminie rozprawy, nie przedłożył dowodu wpłaty na rzecz pokrzywdzonych kwoty stanowiącej równowartość wyrządzonych szkód, nie stawił się też na rozprawie, nie kontaktował się z pokrzywdzonymi. Stąd decyzja Sądu nie mogła być inna i orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju byłoby niesprawiedliwe. W związku z powyższym Sąd uznał również za oczywiste i konieczne orzeczenie na podstawie art. 124§4 kw obowiązku naprawienia szkody. Dlatego też zasądził na rzecz pokrzywdzonych kwoty 400 i 450 zł, stanowiące równowartości wyrządzonych szkód.

Nadmienić w tym miejscu należy, iż obwiniony ostatecznie stawił się na rozprawie w dniu 28 czerwca 2016 roku i okazał dowód wpłaty na rzecz pokrzywdzonych, jednak nie mogło to zmienić orzeczenia Sądu (co do kary i obowiązku naprawienia szkody), albowiem obwiniony znacząco i bez usprawiedliwienia spóźnił się i wszedł na salę rozpraw dopiero w trakcie ogłaszania wydanego już wyroku. Ewentualna zmiana orzeczenia w zakresie kary może nastąpić o ile obwiniony złoży apelację od wyroku i zmiany takiej zażąda, a sąd odwoławczy apelację tą uwzględni.

Sąd odstąpił od obciążania obwinionego kosztami postępowania - skoro obwiniony nie ma stałej pracy zarobkowej, nie będzie w stanie ich ponieść, a ich egzekucja będzie bezskuteczna.